

APORIE proti JEDNOTCE

(resp. proti totálnímu skládání a rozkládání)

*„Pád měřice prosa (10 000 zrněk) způsobí hluk,
pád 1 zrnka způsobí nepatrný hluk,
pád dílu zrnka (1/10 000) nezpůsobí žádný hluk.*

*Z čeho je složen hluk měřice prosa,
je-li měřice složena z 10 000 zrněk,
která jsou složena z 10 000 dílů zrněk, jež nepůsobí žádný hluk?“
(Zénón z Eleje)*

~

Ve své první části nám aporie představuje proso jako měřici, zrnko a díl zrnka. Vyjádřeno abstraktně matematicky, představuje nám:

trojí **jednotlivost**: **jednotka (1)**, **jednota (X)**, **zlomek (1/x)**

Jednotlivost lze ovšem rozmnožit na mnohost:

trojí **mnohost** jednotlivostí: **jednotek**, **jednot**, **zlomků**

Mnohost je uspořádaná nebo neuspořádaná:

neuspořádaná mnohost = chaos
uspořádaná mnohost = jednota

Jen se nesmíme nechat mást akademickým učením o řádu chaosu (tzv. „teorie množin“), o jako uspořádání neuspořádaného, složení nesloženého, jednotě nejednotného. Tzn., že řád chaosu řádem či chaosem JE i NENÍ (viz PODSTATÁ SOFISMAT).

Jednota mnohosti jednotlivostí je rovněž trojí:

tří **jednoty** mnohosti jednotlivostí: **jednotek**, **jednot**, **zlomků**

Vně jednotky (1) lze jednotku reprodukovat na mnohost jednotek (1-x), z ní složit jednotu (1X) mnohosti jednotek a z mnohosti jednot skládat vyšší a vyšší jednoty jednot (vnější hierarchie jednot). Vše lze pak zpětně rozkládat na mnohost nižších a nižších jednot a ty konečně na mnohost jednotek (1-x), o nichž tak můžeme vědět, že nevznikly rozložením jednoty, ale jsou to stále ony původní jednotky, vzniklé reprodukcí prvotní jednotky (1).

Uvnitř jednotky (1) lze obsah jednotky rozkládat na mnohost zlomků (1/x) a tu na mnohost menších a menších zlomků. Vše lze pak zpětně skládat na vyšší a vyšší jednoty zlomků (vnitřní hierarchie jednot) a z nich nakonec zpětně složit jednotku (1).

O jednotce níž tak můžeme vědět, že nevznikla složením ze zlomků, ale že je zpětně složenou původní jednotkou, která byla předtím rozložena.

Idea původní jednotky zůstává matematickým zlomkem uchována v celku nad zlomkovou čarou, jako vnější „čitatel“ ($1/x$). Jen vnitřní „jmenovatel“, pod zlomkovou čarou, je dělitelný ($1/x$) a zpětně složitelný. Původní jednotka ($1 = 1/1 = \text{čitatel/jmenovatel} = \text{vnější/vnitřní} = \text{horní/dolní}$) jakoby po svém rozložení a zpětném složení, dostala od svého jmenovatele nové jméno:

zpětně složená jednotka = nejvyšší jednota zlomků = nejvyšší vnitřní jednota

Prvotní jednotka tedy nevznikla:

a/ reprodukci (rozmnožením prvotní jednotky), jako jedna z mnohosti jednotek

b/ rozložením vnější jednoty, která je naopak složena z mnohosti reprodukováných jednotek

c/ složením z mnohosti zlomků, které naopak vznikly rozložením jednotky

Uvědomujeme-li si vždy relativně duální charakter jednotky ($1 = 1/1 = \text{vnější/vnitřní}$), můžeme rozlišovat tři druhy jednotek, které jsou v podstatě tímtéž, tj. jednotkou (1):

prvotní jednotka = nerozložená, nesložená a nereprodukovaná jednotlivost

původní jednotka = nerozložená, nesložená, ale reprodukováná jednotlivost

obnovená jednotka = zpětně složená nejvyšší jednota mnohosti zlomků

Nyní tedy již můžeme vědět, jak prvotní jednotka nevznikla (negativní poznání), takže nám zbývá zjistit, jak prvotní jednotka vznikla (pozitivní poznání). Negativní poznání bez pozitivního je sice jednostranné, jednostranným by však bylo také pouze pozitivní poznání bez negativního:

*„Proto máš poznat vše!
Nepochybné pravdy pravé jádro
i domněnky lidské, v nichž pravé jistoty není.“
(Parmenidés z Eleje)*

SKLÁDÁNÍ a ROZKLÁDÁNÍ

V první části aporie jakoby probíhalo rozkládání měřice prosa (jednoty jednotek) na mnohost zrnků (na 10 000 jednotek) a rozkládání každého zrnka prosa na mnohost dílů zrnka (na zlomky: $1/10\ 000$)...

V druhé části aporie jakoby probíhalo zpětné skládání toho, co bylo v první části rozloženo. Z mnohosti dílů zrnků prosa ($10\ 000 \times 10\ 000 = \text{sto milionů}$) jakoby byla zpětně složena rovnou měřice prosa (vnější jednota mnohosti vnitřních zlomků).

Zénón, jakoby ve své aporii rozkládal a skládal totálně „přes hory a doly“ (podobenství o bloudění), tj. bez ohledu na vnější a vnitřní skládání a rozkládání.

Při totálním skládání a rozkládání splývá konec jednoho s počátkem druhého, čímž se zdá být obojí uzavřeno do bludného kruhu (↻):

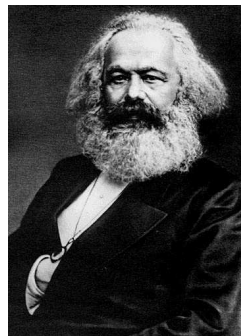
skládání ↔ rozkládání

měřice ↔ zrno ↔ díl zrnka = ↔

jednota ↔ jednotka ↔ zlomek = ↔

Co bylo dřív? Skládání nebo rozkládání?

„Co bylo dřív? Slepice nebo vejce?“
(Karel Marx 1818-1842)

Totální skládání a rozkládání samozřejmě není reálné, ale jen zdánlivé. Jeho iluze jsou však natolik sugestivní, že se, v jeho bludném kruhu (↻), jaksi vytrácí předěl mezi vnějším a vnitřním.

Trapné následky iluze totálního skládání a rozkládání si nejlépe uvědomíme, zeptáme-li se Marxe, jak dal vlastně dohromady svůj spis „Kapitál“.

Totálním skládáním nebo totálním rozkládáním?

Marx: složil jsem mnohost hlásek (písmen) do slabik, slov, vět, souvětí, odstavců, kapitol, knih a nakonec do spisu!

To je hezké. Ale kde jste vzal potřebnou mnohost hlásek (písmen) na počátku skládání? Marx: rozložením spisu na knihy, kapitoly, odstavce, souvětí, věty, slova, slabiky a hlásky!

Je to jasné?! Kdo něčemu neporozuměl, ať se nestydí a klidně se zeptá. Nuže, pro zvlášť nechápavé opakujeme: ↻!!!

Nechceme-li vypadat nechápavě, pak se raději neptejme:

„Pravda z věcí lidských odešla do vyhnanství,
a ti, kteří ji marně hledají, kvílíjí,
jsouce svázáni pouty lidských domněnek a zvyklostí...“
(J. A. Komenský: VIA LUCIS)

V daném případě odešla do vyhnanství (do bludného kruhu) prvotní jednotka i se svým dosud nenalezeným počátkem, neboť bludný kruh (↻) totálního skládání a rozkládání nemá na počátku jednotku (1), ale vnější jednotu (X) nebo vnitřní zlomek (1/x). Počátek jednoho je tu spojen s koncem druhého. Otázka počátku prvotní jednotky (1) se tím stala nevědeckou a jako taková náleží do oboru naivní víry, náboženství, mýtů a pověr...

JEDNOTA a CHAOS

Z výše uvedeného lze mít dojem, že na popírání prvotní jednotky bludným kruhem totálního skládání a rozkládání, má zásluhu také Zénónova aporie, kterou jsme kvůli tomu nazvali: aporie proti jednotce. Pro jistotu si však tuto aporii ještě jednou důkladněji projdeme a oddělme v ní to, co Zénón skutečně říká, od toho, co se jen zdá naznačovat.

Zénón vlastně o rozkládání výslovně nemluví. Jen budí dojem rozkládání tím, že v první části aporie řadí sestupně pod sebou jednotlivosti: měřice, zrnko, díl zrnka (vnější jednota, jednotka, zlomek). Zénón výslovně zmiňuje pouze skládání, a to v druhé části aporie, kde mluví o měřici složené z mnohosti zrnek, složených z mnohosti dílů zrnek. Mluví o tom ovšem tak, jakoby měřice byla složená rovnou z mnohosti dílů zrnek (vnější jednota z vnitřních zlomků). Tím nahrává totálnímu skládání a rozkládání.

Zénón však neříká, že zrnko vzniklo rozložením měřice nebo skládáním dílů zrnka. V první části své aporie mluví Zénón o nesloženém zrnku. Jen ve druhé části mluví o zpětně složeném zrnku a vynechává zmínku o jím způsobeném nepatrném hluku. A právě tyto dvě zmínky o zrnku prosa (jednotce) představují klíč k řešení aporie. Zénón jakoby nám pravil: Uvědomte si, že týž nepatrný hluk působí složené i nesložené zrnko!

Musíme se tedy ptát: Lze patrný hluk rozložit na mnohost nepatrných hluků a ty na mnohost nulových hluků? Lze z mnohosti nulových hluků zpětně složit mnohost nepatrných hluků nebo rovnou patrný hluk měřice?

Muzikant nám patrně odpoví, že z mnohosti tónů lze složit tónový akord, ne však vyšší intenzitu tónu. Tzn., že z mnohosti tichých tónů lze složit jen tichý akord.

Lze namítnout: Jak je potom možné, že pád měřice prosa způsobí parný hluk, když je měřice složena z mnohosti dílů zrnek prosa, jejichž pád nezpůsobí žádný hluk?

Námítka nepřehlíží k rozdílu mezi mnohostí uspořádanou (jednotou) a neuspořádanou (chaosem). Jednota mnohosti padá jako jednotlivost jedním rázem, zatímco chaos mnohosti padá jako mnohost mnohostí rázů. Čeština má pro takový případ výstižné slovo „žuchnout“. Spadne-li žok měřice prosa (mnohost uspořádaná v jednotu), žuchne (patrný hluk). Vysypeme-li však obsah žoku, pak bude padat chaotická mnohost zrnek prosa, či dílů zrnek, které jednorázově nežuchnou, ale postupně vyšumí (mnohost nepatrných hluků zrnek) nebo vyvane (mnohost nulových hluků dílů zrnek).

Aristoteles (Fyzika): *„Proto není pravdivý Zénónův výrok, že kterýkoliv díl zrnka (uspořádaný v měřici) působí hluk. Nic nebrání uznání, že vzduchem, který svým pádem uvedla do pohybu celá měřice, nepohybuje (žádný díl zrnka v měřici). Tzn., že (žádný díl zrnka v měřici) nepohybuje ani takovým dílem vzduchu, jaký by uvedl do pohybu, kdyby padal sám. Díl totiž není v celku (v jednotě není dílem, ale splývá s jednotou), ale jen v možnosti (v možnosti být oddělen od jednoty).“*

ŘEŠENÍ APORIE proti JEDNOTCE

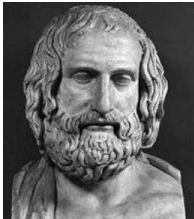
Pád měřice prosa (10 000 zrnek) způsobí hluk,
 pád 1 zrnka způsobí nepatrný hluk,
 pád dílu zrnka (1/10 000) nezpůsobí žádný hluk.
 Zatímco měřice může být složena z 10 000 zrnek,
 nebo z 10 000 x 10 000 dílů zrnek,
 hluk měřice z mnohosti nepatrných či nulových hluků složen není.
 Patrný hluk měřice prosa je způsoben jedním rázem jednoty měřice,
 nikoliv mnohostí nepatrných či nulových rázů mnohosti zrnek, či dílů zrnek v měřici.

-zmp-

O ostatních Zénónových aporiích napsal učený dav kopce knih a komentářů, zatímco o aporii proti jednotce nenapsal téměř nikdo nic (s výjimkou citovaného Aristotelova řešení)...

Zde by mohlo řešení aporie proti jednotce skončit, kdyby nebylo třeba vypořádat se také s totálními skládáním a rozkládáním a nalézt počátek prvotní jednotky...

Anaxagorás z Klazomenai

STUPŇOVÁNÍ

Opustili jsme bludný kruh totálního skládání a rozkládání (↻), aniž jsme v něm našli předěl mezi vnějším a vnitřním. Tento předěl totiž není v bludném kruhu (↻), ale v jednotce (jako zlomková čára: 1/1):

předěl (vnitřní / vnější) je v jednotce (1 = 1/1)

Na rozdíl od akademického novověku to starověk to věděl velmi dobře:

*„Co do množství je velké rovno malému
 a každá věc je sama o sobě velká i malá.“
 (Anaxagorás z Klazomenai)*

Protože vnější je vně vnitřního (do všech stran nad vnitřním), je třeba také u jednotky (1) rozlišovat velkou a malou míru (1/1), přestože jsou obě míry (velká i malá) naprosto stejné:

vnější velká míra **1 = 1** malá vnitřní míra

To ostatně věděl nejen starověk, ale i středověk, jenž své poznání vložil do slovanské mluvnice v podobě tzv. „stupňování“, v daném případě stupňování míry prostoru, odvíjející se na dvě strany od předělu (1) mezi vnějším a vnitřním prostorem:

prostor vnější / vnitřní prostor velké / malé

Obojí míra (vnější / vnitřní) prvotní jednotky ($1 = 1/1$) tedy vzniká stupňováním na obou stranách předělu ($/$). Tzn., že tento předěl je počátkem jednotky (1) a tedy také počátkem stupňování její dvojí míry ($1/1$). A protože stupňovanou míru má jednotka, nikoliv její počátek ($/$), je také zřejmé, že počátek nijakou míru nemá, resp. má nulovou míru ($/ = 0$).

Stupňujeme-li pak míru prostoru, který je sférický, musíme si sféricky představit také stupňování obojí míry prostoru i počátek obojího stupňování ($/ = 0$), jak to ostatně naznačuje již jeho nula (0). Sférický předěl si lze představit jako kružnici ($/ = \bigcirc = 0$) mezi vnějším (velkým) prostorem, mezikružím (⊙) a vnitřním (malým) prostorem, kruhem (●). Kružnice, mezikružší i kruh jsou ovšem jen plošné průřezy kulovitými sférami prostoru, neboť prostor si lze sice naznačit plošně (např. jako rovinu ekliptiky planetární soustavy), ve skutečnosti je však kulovitý. Tedy i nulový počátek prostoru (0) je kulovitý:

„Jsoucí (0), bez pohnutí je.

Bez počátku (jímž je samo) a bez ustání (trvale)

je sevřeno mocnými pouty (ve spárech relativna),

neb vznik a zánik daleko zahrnány byly (←0→),

je odvrhl pravdivý důkaz...

Nejzazší hranici majíc (0),

je jsoucí ze všech stran (z venčí i z nitra) zcela ukončeno.

Hmotě se podobá, okrouhlé kouli, od středu všude stejné,

ani o málo větší, ani o málo menší nesmí být tam ani tady (nulová míra)...“

(Parmenidés z Eleje)

Míra (poloměr) mezikružší (⊙) vnějšího prostoru je tedy rovna míře (poloměru) kruhu (●) vnitřního prostoru (poloměr ⊙ = poloměr ●), zatímco kružnice počátku mezi nimi má míru nulovou (⊙). Nulovou míru kružnice (0) si lze představit jako obsah mezikružší s nulovým poloměrem (⊙), tj. jako spáru kružnice:

kružnice (⊙) nemá poloměr!

Při vnějším stupňování (☼) je následující stupeň vždy větší než stupeň předchozí (velké, větší, největší), takže stupňovaná míra narůstá vždy vně předchozí míry (nad ni).

Při vnitřním stupňování (☾) je následující stupeň vždy menší než stupeň předchozí (malé, menší, nejmenší), takže stupňovaná míra narůstá vždy uvnitř předchozí míry (v ní). Tzn., že druhý i třetí stupeň vnitřního stupňování nepřekračuje rámeček „malé“ míry prvního stupně, což si schematicky naznačíme tím, že druhý a třetí stupeň vnitřního stupňování uzavřeme do závorek (mezi mantinely prvního stupně):

největší ← větší ← velké ← 0 → malé (menší, nejmenší)

Více si o mluvnickém stupňování prostoru řekneme při řešení aporie proti mnohosti.

Zde nás zajímá pouze první stupeň, představující relativně dvojí míru ($1/1$) jednotky (1):

(velká) 1←0→1 (malá)

Připomeňme si Anaxagorovo poučení o prvním stupni, že se velké rovná malému:

$$\begin{aligned} \text{velké} &= \text{malé} \\ 1 &= 1 \end{aligned}$$

Vyšší stupně, o nichž se Anaxagorás mýlí (viz aporie proti mnohosti), jde o nerovnice:

$$\begin{aligned} \text{největší} \leftarrow \text{větší} \dots \neq \dots (\text{menší, nejmenší}) \\ 3 \leftarrow 2 \dots \dots \neq \dots (2/2, 4/4) \end{aligned}$$

Z uvedeného mj. vyplývá, že reálný počátek stupňování míry jednotky je naznačen nejen matematickou nulou (0), kružnicí (○) a zlomkovou čarou (/), ale také rovnítkem (=). Nikdy číslem (1-x)! To mj. znamená, že navzdory akademickému učení není nula (0) sama o sobě číslem (1-x), jako není číslem lomítko (/), rovnítko (=) či kružnice (○).

Ještě je třeba říci, že naznačíme-li první stupeň vnějšího a vnitřního stupňování matematickým zlomkem 1/1, pak vnější stupňování pokračuje pouze nad zlomkovou čarou (1-x/1) a vnitřní stupňování výhradně pod zlomkovou čarou (1/1-x):

$$3/1 \leftarrow 2/1 \leftarrow 1 \leftarrow / \rightarrow 1 (1/2, 1/4)$$

Zde máme mj. příležitost si uvědomit, jak je slovanský jazyk (jeho pojmy) a slovanská mluvnice (její představy) neskonale moudřejší než lidé, kteří je používají. Obdobně jsou reálné matematické symboly (čísla, nula, zlomková čára, rovnítko atp.) moudřejší než matematici, kteří je používají. Tzn., že tyto pojmy, představy a symboly nemohou pocházet od akademických odborníků na bludné kruhy totálního stupňování (skládání a rozkládání), v nichž nelze ani vytušit počátek Marxova bludného spisu „Kapitál“. Jen „neodborné“ pátrání mimo akademickou sféru (↻) má naději na nalezení reálného počátku spisu (←0→):

„Na počátku bylo Slovo!“ (Jan: 1, 1)

spis←věta←slovo←0→slovo (slabika, hláska)

Jenže ani na reálném počátku (0) nelze tvořit (skládat) jednostranně:

Na cestě vnějšího skládání: spis←věta←slovo←0, bychom měli k dispozici jen Platónovy ideje, spojující mnohost jednotlivostí do vyšších a vyšších jednot (do hierarchie jednotících idejí). Tyto ideje bychom však neměli čím naplnit, neboť by nám pro vnější slovo chyběl artikulovaný hlas (hlásky a slabiky)...

Na cestě vnitřního rozkládání: 0→slovo (slabika, hláska), bychom měli k dispozici jen plně artikulovaná vnitřní slova, zpětně složená ze slabik naplněných mnohostí hlásek (resp. písmen). Těmito slovy bychom však neměli dál co naplňovat, neboť by nám chyběla hierarchie Platónových idejí, bez níž bychom měli jen chaotickou mnohost vzájemně nesouvisejících, byť plně artikulovaných vnitřních slov (myšlenek).

POČÁTEK JEDNOTKY

„Na počátku stvořil Bůh Nebe a Zemi.“

(1. Mojžíš: 1, 1)

Experiment: Do archu papíru (■) vyřízneme kružnici (⊙)...

Výklad experimentu: Spárou kružnice (○), na obou jejích stranách (vnější a vnitřní) jsme v archu papíru obřezali hrany dvou relativně opačných ohraničení (⊙):

a/ vně kružnice jsme obřezali formu otvoru v archu (⊖) = Nebe

b/ uvnitř kružnice jsme obřezali tvar obsahu archu (●) = Země

Tím jsme mj. získali možnost rozlišování následující čtvernosti:

A/ **možnost** = idea formy (otvoru) v nejasném okolí (⊖), lůžko (lůno) možného tvaru (B)

B/ **možné** = idea tvaru (tvora) nejasného obsahu (●), v lůně formy možnosti (A)

C/ **plný projev tvaru** = obraz možného tvaru (B) = povrch plného obsahu tělesa (●)

D/ **plný projev formy** = obraz formy možnosti (A) = otvor v plném obsahu tělesa (⊖)

Možnost (A) a možné (B) představují od sebe neoddělitelnou ideální dvojici (⊙) relativních opaků, počatých (obříznutých) spárou kružnice (0). Tzn., že možnost (A) je jen zdánlivou matkou možného syna (B). Skutečnou matkou obou (A i B) je spára kružnice (0), kterou tak můžeme pojímat jako formu otvoru (mateřské lůno). Na rozdíl od relativní formy možnosti (A), je však absolutní formou (0). Bible to naznačuje starozákonním podobenstvím tzv. „Šalamounova soudu“, ve sporu dvou matek (A a 0) o živého (B) a mrtvého (C) syna.

Relativní pár možnosti (A) a možného (B) představující početí (obřezání) sourozenců (sestry a bratra), naznačují staré mýty jako manželství bohů sourozenců, či manželství matky se synem (Úrana+Úranos aj.).

Relativní možnost a možné (AB) nejsou ještě prostorem, ale jen možností prostoru (A) a možným prostorem (B). Nejsou prostorem, protože nemají nijakou míru relativně plného obsahu. Forma vůbec (A ani D) nemá nijaký obsah prostě proto, že je dírou (otvorem) v cizím obsahu (nejasném či relativně plném). Míru (poloměr), již lze formu otvoru změřit, si musíme vypůjčit od obrazu plného tvaru (C). Protože to platí také pro spáru kružnice (○), máme tím opět potvrzeno, že tuto spáru lze pojímat jako formu.

Prostor lze plně uskutečnit jen v rámci možnosti (A) a možného (B) a to již zmíněným stupňováním relativně podvojně míry prostoru (vnější a vnitřní), jejímž prvním stupněm (velkým a malým) je dvojí míra prostoru jednotky ($1 = 1/1$) v podobě vnějšího mezikruží a vnitřního kruhu (⊙/●). Na rozdíl od vzájemně neoddělitelného páru možnosti a možného (AB), jejich plné projevy (C a D) od sebe oddělit lze, např. jako odlitek od slévačské formy (⊖ - ● = ⊙).

Tím budiž odůvodněn náš relativní svět kontrastně plných projevů, jako nezbytná objektivní pomůcka k pravdivému poznávání pravdy (absolutní 0 i relativní AB), skryté za relativně plnými projevy (CD):

„zjevným dokazujeme skryté!“ (Aristoteles)

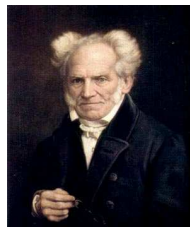
Především nás tu zajímá spára kružnice (○), která se nachází mezi všemi relativními opaky, ať už ideálními (AB = ◐) či jejich plnými projevy (CD = ⊙). Ve spárech obřezaných hran relativna (AB či CD) je ovšem tak utiskovaná (sevřená), že je její obsah absolutně anulovaný (◐ = ○ = 0). Proto ji ve spárech relativna nelze vůbec postřehnout. Forma a tvar se tak zdají splývat, jakoby mezi nimi nebylo žádné rozhraní (◐ = ◼ či ⊙ = ●). Obdobně se zdá splývat vnější a vnitřní světlost prostoru (⊙ = ○), jakoby ani tu nebylo rozhraní (společný počátek). Proto dnešní astronomie nemá odpovídající porozumění pro astrologické členění naší planetární soustavy na sféru vnějších a vnitřních planet:

Saturn ← Jupiter ← Mars ← 0 → Merkur (Venuše, Slunce)

Proto nemáme porozumění ani pro rozhraní (l) napříč kmene stromu (🌳), který evidentně roste (je stupňován) současně na dvě opačné strany. Korunou do vnějšího prostoru (nad povrch země), kořeny do vnitřního prostoru (pod povrch země).

To vše a jiné tak moudře napodobuje matematická jednotka ($1/1 = 1$).

Arthur Schopenhauer (1788-1860): „Ubohá pravda musí pykat za to, že vždy, když vstoupí do světa, vypadá paradoxně. Ona nemůže za to, že to tak musí být. Pravda přeci nemůže zaujmout trůn všude vládnoucího omylu. A tak ubohá pravda obrací svůj zrak ke strážnému duchu doby. Jeho mávání perutěmi je však natolik rozsáhlé a má takový dosah, že jednotlivý člověk mezitím často zemře. Doba je však svým vývojem uzpůsobena tak, že i kdyby byla pravda poznávána sebe obtížněji, kdyby štěrbina ve skále, jíž se musí protáhnout, byla sebe užší, přece prorazí, přece se prokope!“

Zkrátka, o reálném absolutním počátku (0) relativna (ABCD) nás nemůže poučit pouhé pozorování reality (přírodovědecká metoda), ale logické uvažování o vnímaném, jež může negovat také veškeré akademické iluze, např. v podobě kružnice, dané prý množinou bodů:

kružnice = kruž-nic-e = kroužící nic (○) = spára nulové míry obsahu (0)

Absolutně nulová spára počátku (0) relativně sférického prostoru, je také absolutním počátkem (0) relativně lineálního času, v němž se ji marně snažíme zachytit jako proslulý prchavý okamžik přítomnosti (l):

okamžik = oka-mžik (mrknutí víček oka) = nulová (0) míra spáry (l) předělu času

Chceme-li např. určit okamžik poledne, tu svedeme určit jen, kdy ještě není (dopoledne) a kdy už není (odpoledne). Jako je totiž nulová spára nepostřehnutelně přítomna v relativně podvojném prostoru, tak je prchavý okamžik (l) nepostřehnutelnou přítomností v relativně podvojném čase, tj. v tzv. současnosti (mezi minulostí a budoucností):

relativní současnost = minulost // budoucnost

Lidé umějí vědomě prožívat zpravidla jen relativní současnost, v níž na jedné straně vzpomínají na minulost (tam před okamžikem), na druhé straně plánují budoucnost (tam po okamžiku přítomnosti). Spára okamžiku přítomnosti mezi minulostí a budoucností, je tedy nutně „tady“ mezi „tam a tam“ (srovnej africký buben „tamtam“).

Kdybychom svým vědomím uměli vstoupit do spáry okamžiku ($\emptyset$), pak bychom mezi svou minulostí a budoucností (mimo současnost, mimo čas), plně prožívali svou přítomnost: „Já jsem tady počátkem (0), k němuž se časem vracím (zpětným vnějším rozkládáním a zpětným vnitřním skládáním), jako ke konci času (současnosti tam+tam):

„Já jsem počátek i konec!“ (Janovo zjevení: 1, 8)

Akademická půda však hlásá: Já jsem počátek (0) i nekonečno...

Charles Seife (Nula - Životopis jedné nebezpečné myšlenky): *„Nekonečno, nula a pojem limity jsou spolu navzájem svázané. Řeční filozofové nedokázali složit tento trojlístek dohromady, a proto byli špatně vyzbrojeni proti Zénónovým hádankám. Ač Zénónovy paradoxy působily tak uhrančivě, že se je pokoušeli znovu a znovu vysvětlit, tyto snahy byly při neexistenci vhodných nástrojů odsouzeny k nezdaru. Zénón sám řešení svých záhad neznal a ani je nehledal. Jeho filozofii tyto paradoxy dokonale vyhovovaly. Byl totiž členem filozofické školy Eleatů, jejíž zakladatel Parmenides tvrdil, že základní přirozenost kosmu je neměnná a bez pohybu. Ukázalo se, že Zénónovy paradoxy podporují Parmenidovy argumenty.“*

My však dejme přednost pozitivnímu poznání počátku (0) prvotní jednotky ($1/1 = 1$)...

Ω